

Arrest

nr. 54 344 van 14 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 20 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt hem op 20 oktober 2010 ter kennis gebracht samen met een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wilt zich beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt enkel een werkbelofte toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Het feit dat betrokkene sinds 2003 in België zou verblijven, Franse taallessen volgde, lid is van een sportclub, werkwilgig is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat er familieleden van hem in België zouden verblijven, maar hij verzuimt het om bewijzen van verwantschap voor te leggen. Loutere verklaringen kunnen niet volstaan.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 20 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

De tweede bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid meegedeeld op 27.09.2010 (1)(2)

wordt aan A.R. (...)

geboren te (...)

van Marokko nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 19.11.2010 (30), het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg; Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. (4)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Wet van 15 december 1980, artikel 7, alinea 1,1°: De betrokkene verblijf in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker geeft een uitgebreide feiten uiteenzetting en wijst erop dat hij in 2003 zonder een geldig inreisvisum naar België is gekomen. Een groot deel van zijn familie woonde reeds in België en sedert zeven jaar verblijft hij bij zijn broer en schoonzus en maakt hij deel uit van dit gezin die in zijn levensonderhoud voorziet. Tevens steunt hij zijn achtergebleven familie die hij geregeld geld opstuurt. Verzoeker wijst erop dat hij nooit in aanraking is geweest met het gerechtelijk apparaat en wijst op zijn inspanningen om zich te integreren en de door hem gevolgde Franse taallessen. Hij stelt geen enkel toekomstperspectief te hebben in zijn land van herkomst en thans een "vreemde" te zijn in eigen land. Verzoeker betoogt verder dat hij een werkbefoete voorlegde maar wijst tevens op het aangetekend schrijven d.d. 6 november 2009 waarin hij zijn adreswijziging meedeelde. Bij dit schrijven voegde verzoeker een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. De bestreden beslissing hield geen rekening met zijn adreswijziging of zijn arbeidsovereenkomst, terwijl hij wel degelijk voldoet aan de criteria, met name de voorwaarde van verblijfsduur, van lokale verankering en het voorleggen van een arbeidscontract, zodat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen.

Verzoeker voert vervolgens een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van artikel 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker onder meer het volgende uiteen:

*"*schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.*

Zoals reeds hoger aangehaald werd de motiveringsplicht schromelijk met de voeten getreden. Op geen enkel moment werd rekening gehouden met het aangetekend schrijven dd. 6/11/2009. Op geen enkel moment wordt een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

**schending van de rechten van verdediging*

Uit het voorgaande is duidelijk gebleken dat de rechten van verdediging geschonden werden. Immers, op geen enkel moment werd verzoeker uitgenodigd om gehoord te worden of om uitleg te verschaffen. Verzoeker werd de kans gegeven om zijn illegale verblijfstoestand te regulariseren waartoe hij een verzoek heeft ingediend op 24/9/2009. Verzoeker voegde zelfs een werkbefoete toe zodat hij in aanmerking kwam voor criteria 2.8.A en 2.8B. Deze werkbefoete werd daadwerkelijk omgezet in een arbeidsovereenkomst waarover met geen letter gerept wordt.. Op geen enkel moment motiveerde DVZ haar beslissing hieromtrent. De rechten van verdediging van verzoeker werden hierdoor schaamteloos geschonden.

3.2. In de nota met opmerkingen zet verweerder met betrekking tot het aangetekend schrijven d.d. 6 november 2009 het volgende uiteen:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, prima facie, geen aangetekend schrijven d.d. 6 november 2009 zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker laat tevens na aan te geven waarover dit zou gaan."

Verweerder stelt verder:

"In de mate dat verzoeker zich beroept op de rechten van verdediging, heeft verweerder de eer te verwijzen naar volgende rechtspraak van de Raad van State:

"Bovendien wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak allen in tuchtzaken toepasselijk zijn, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die

worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen” (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170).

Daar waar verzoeker beweert dat zijn werkbeloofte, die, zoals de bestreden beslissing terecht opmerkt, geen basis voor regularisatie kan zijn op grond van punt 2.8B van de instructies d.d. 19 juli 2009, intussen werd omgezet in een arbeidsovereenkomst, stelt verweerder ten eerste vast dat deze overeenkomst zich, op het moment van de beslissing, geenszins in het administratief bevond, zodat verweerder hier ook geen rekening mee heeft kunnen houden. Ten tweede merkt verweerder op dat een behoorlijk ingevulde arbeidsovereenkomst ten laatste op 15 december 2009 moest ingediend worden om in aanmerking te komen voor regularisatie op grond van punt 2.8B, zoals blijkt uit de vernietigde instructies zelf.”

3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 29 september 2009, bij aangetekend schrijven gericht aan de Cel Regularisaties, Anspachlaan 6, 1000 Brussel, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende. Op 7 oktober 2009 heeft hij zich nogmaals aangeboden op de gemeentelijke administratie teneinde zijn aanvraag in te dienen. Op 12 oktober 2009 wordt aan de commissaris van de politie Molenbeek gevraagd een woonstplaatscontrole te doen. Op 24 oktober 2009 stelt de politie een negatief verslag op: het appartement is te klein om een bijkomende volwassen persoon te huisvesten. Op 27 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Het administratief dossier bevat aldus geen aangetekend schrijven van 6 november 2009.

In tegenstelling tot verweerders betoog in de nota met opmerkingen blijkt echter dat verzoeker in zijn verzoekschrift verduidelijkt om welk aangetekend schrijven het gaat. Zo vermeldt de feiten uiteenzetting dat *“Bij aangetekend schrijven dd. 6/11/2009 werd de adreswijziging van verzoeker medegedeeld alsook een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur ondertekend met de BVBA (...)”*. Verzoeker wijst in zijn middelen uiteenzetting op het aangetekend schrijven d.d. 6 november 2009 in bijlage gevoegd en stelt verder dat de werkbeloofte daadwerkelijk werd omgezet in een arbeidsovereenkomst.

Uit de stukken in bijlage blijkt een aangetekend schrijven van 6 november 2009, met afgiftebewijs afgestempeld op 9 november 2009. Zowel uit het aangetekend schrijven als uit het afgiftebewijs blijkt de geadresseerde de “cel regularisaties, anspachlaan 6, 1000 Brussel”. Het schrijven luidt als volgt:

“Ik ben de raadsman van de Heer A. (...) die bij aangetekend schrijven dd. 24/9/2009 een verzoek tot regularisatie indiende.

Inmiddels is de wijkagent langs geweest en stelde vast dat de woning te klein was om cliënt aldaar te huisvesten samen met zijn broer, schoonzus en kinderen.

cliënt woont thans op het adres te (...).

Gelieve met deze gewijzigde omstandigheden rekening te willen houden en de wijkagent instructie te geven voor woonstcontrole.

Ondertussen heeft cliënt een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur ondertekend met de BVBA (...).

In bijlage wordt kopij gevoegd van de arbeidsovereenkomst.”

Het verzoekschrift bevat voorts in bijlage een arbeidsovereenkomst ondertekent door verzoeker en de firma (...) op 27 oktober 2009.

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker met deze stukken in bijlage van het verzoekschrift een begin van bewijs heeft geleverd van zijn bewering een arbeidsovereenkomst te hebben ingediend. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de beslissing kennelijk onredelijk werd genomen nu uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder het arbeidscontract in overweging heeft genomen. Het middel is in die mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 27 september 2010 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en het bevel van 20 oktober 2010 om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN